

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 27. Res Angliæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII.
A C. 1103.
ipse Legatorum princeps mittitur, qui in aula Imperatoris Duci suo sponsam exposceret. Processerunt nuptiæ, Ottonis auctoritas utrinque crevit, atque exorta inter Imperatorem & Ducem Poloniæ jurgia arbitrio & industria Ottonis composita sunt. Hinc Imperator cum hujus viri merita & insignes dotes perspexisset, eum sibi ab obsequiis esse exoptavit, petiitque Ottonem a Sorore sua & Duce sibi dari, qui, licet ægerrime carissimum virum a se avelli paterentur, consenserunt. Initio Imperator Ottonem ad minora ministeria adhibuit, Psalmos aliasve preces cum ipso recitavit, semperque Otto paratum habebat Psalterium, quod Cæsari oraturo porrigeret. Cancellario deinde aulico ad Episcopalem Dignitatem evecto, Imperator Ottonem hoc munus obire jussit, & cum Ecclesiæ Spirensis constructio hæreret, hujus negotii curam ei commisit, qui minoribus quam prius expensis Opus pæne absolvit. Talis erat Otto, cum ad regendam Ecclesiam Bambergensem vocatus est.

§. XXVII.

Res Angliæ.

Edm. 3. No. vor. In Anglia, soluto Londinensi Concilio, cum Rogerius, Episcopus Herfordiensis a Rege nominatus in morbum incidisset,

set, & moriturum se ominaretur, missis Nunciis Anselmum rogavit, ut ipsum, priusquam e vita migraret, a duobus Episcopis consecrari juberet. Anselmus viri stultitiam miratus, & subridens nihil respondit. Rogerio mortuo Rex Investituram illius Episcopatus dedit Reineldo Reginae Cancellario, misitque de suis, qui Anselmum rogarent, ut Reinelmum, & Rogerium, ad Episcopatum Sorbiodunensem nominatum, ac etiam Guilielmum, jam diu Episcopum Wintoniensem electum, consecraret. Respondit Anselmus: *Guilielmum baud gravatim consecrabo, duos autem alios non ordinabo, ne pacta cum Rege inita frangam.* Quo responso ad Regem delato, is excandescens, addito juramento, erupit in hæc verba: *Aliquem ex his tribus, exclusis ceteris, Anselmus me vivo nunquam ordinabit.* Guilielmus, Anselmo in exilio degente, electus eo adduci non potuerat, ut eligentium se vocibus consentiret, Baculum & anulum de manu Regis acciperet, & Ecclesie Regimen subiret. Anselmus vero, in Angliam reversus, ei Baculum pastoralem, rogatus a Clericis populoque, consentiente Rege, tradidit.

Itaque Rex, Anselmo alios duos ordinare recusante, Girardo Archiepiscopo Eboracensi præcepit, ut omnes tres

Sæculum XI. ordinaret, sed ecce! Reinelmus, ad Ec-
A.C. 1103. clesiam Herfordiensem nominatus, pœ-
 nitentia subeunte, quod Insignia Sacer-
 dotalia de manu Regis accepisset, ea ad
 ejusdem pedes iterum abjecit; qua con-
 tumacia accensus Rex eum Aula expulit.
 Girardus cum omnibus Angliæ Episcopis
 diem præstituit, qua alios duos Guiliel-
 mum & Rogerium ordinaret. Inchoan-
 tur consueti Ritus, jamque ad examen
 duorum Neo electorum perventum fue-
 rat, cum Guilielmus, subito horrore cor-
 reptus, professus est, malle se omnia re-
 linquere, quam Ordinationi illicitæ con-
 sentire. Episcopi pudorem & populi lu-
 dibria non ferentes discedunt, Guiliel-
 mus ad Regem deducitur, qui cum con-
 stantem in proposito cerneret, omnibus
 Bonis spoliatum e Regno ejecit, Anselmo
 de injuria viro innocenti illata apud Re-
 gem frustra conquerente.

Circa medium Quadragesimæ, anno
 millesimo centesimo tertio, Rex Cantua-
 riam venit, quasi Dubrim profecturus, &
 cum Comite Flandriæ gravia negotia
 pertractaturus; vera autem itineris cau-
 sa fuit, ut Archiepiscopo instaret, ne Ju-
 ra Regia sibi denegaret. Respondit An-
 selmus: *Nuncii, quos Romam misi, inqui-*
Sup. S. 21. situros, an Episcopi vera retulerint, redie-
re cum literis; rogo, ut legantur, inde
enim cognoscemus, an contineant aliquid,
quod

quod me ad parendum Regis voluntati obli-
 get. Reposuit Rex: *Nihil jam tibi pro-*
 derunt ambages. *Nunquid mihi Papæ*
auctoritate opus est, ad definiendum jus
meum? quicumque id mihi adimere cona-
tur, hostis est. Tandem Archiepiscopo
 per suos significari jubet; iret ipse Ro-
 mam, & pro Rege impetrare satageret,
 quod alii non potuissent. Satis intelle-
 xit Anselmus, sub his verbis imperium
 latere, quo Regno Angliæ exesse jube-
 batur. A Rege tamen obtinuit, ut usque
 ad Pascha moræ patiens esset, quo tem-
 poris spatio Episcoporum Principumque
 sententia exquiri posset. Pascha illo anno
 in vigesimam nonam Martii incidebat.
 Venit ad Regiam Anselmus, ubi omnium
 consensu Romam petere rogatur. Ille
 respondet: *Quoniam ita vultis, longum*
iter suscipiam, quamvis hæc ætas mea &
fractæ vires id vix permittant. Istud au-
tem scire vos velim, me nihil a Pontifice
petiturum esse, quod famæ meæ, aut Ec-
clesiasticæ libertati nocere queat. Tunc
 etiam omnibus visum, Legatum Regis
 nomine Romam mittendum esse.

§. XXVIII.

S. Anselmus secundo Romæ.

Ergo Anselmus relicta Aula post Festa
 Paschalia celeriter ex Anglia solutu-
 rus, vigesima septima Aprilis, anno mil-
 lesimo